

Zpravodaj obce

VII. ročník, červenec 2021

Čtvrtletník

Registrováno u Ministerstva kultury ČR
pod evidenčním číslem: MK ČR E 21 992

KOŽUŠANY - TÁŽALY

SKONČIL NEOBVYKLÝ ŠKOLNÍ ROK – ZAČALY PRÁZDNINY

Poslední období školního roku zanechalo stopy nejen na nás dospělých, ale i na našich nejmenších. Odrazilo se to v chování dětí, pojetím výuky jako takové. Distanční vzdělávání omezilo kontakty mezi dětmi, proto se žáci museli naučit spolupracovat, komunikovat, pomáhat si, hrát si spolu. Utváření mezilidských vztahů bylo součástí každé hodiny.

Po covidu byly vědomosti žáků rozdílné, proto jsme se snažili sjednotit úroveň, zaměřili jsme se na procvičování učiva, udržení pozornosti dětí.

Výchovné předměty se vyučovaly ve venkovním prostředí, v přírodě, na čerstvém vzduchu. Pracovalo se s přírodninami, zelenou dodaly vycházky, ekologické aktivity ke Dni Země, kreslení křídou na chodníku, tematické vycházky k rybníku Žabáku.

Rozvolnění hygienických podmínek nám umožnilo i aktivity venku, proto jsme uspořádali sportovní olympiádu, vycházky a krásný výlet na Macochu. Na závěr školního roku v rámci zahradních slavností jsme si užili skákacího hradu a zábavného dopoledne.

Vzhledem k tomu, že naši nejstarší žáci přestupují po prázdninách hlavně do ZŠ v Nemilanech, uskutečnili jsme prohlídku tamní školy, aby věděli, co je čeká, a měli představu o podmínkách v nové škole. Naši snahou bylo, aby žáci zvládli učivo v předepsaném rozsahu a neměli mezery ve vzdělávání.

Nyní si však již užívají prázdniny, proto jim přejeme spoustu nových zážitků, kamarádů.

Mgr. Zdeňka Vašíčková ředitelka školy

KÁCENÍ MÁJE

V lidové tradici bývá počátek května spojen se stavěním májek. Snad tento bohatě zdobený strom představoval strážného ducha obce. Dokud se nepokácel, musel se hlídat, protože ukrást máj sousedům bylo prestižní záležitostí.

Stále zelený ověnčený strom je symbolem jara a lásky. Se stavěním májek nebo v den kácení máje pořádala místní mládež májové veselice. I v naší obci se tento obyčej stal tradicí v režii dobrovolných hasičů. Díky tomu měli naši občané možnost opět se setkat v areálu Za tratí a to 5. června. Ani nepříznivá epidemiologická situace ve světě nás o tento zážitek nepřipravila. Kdo přišel, ten se pobavil, promluvil s ostatními, najedl se do sytosti, poslouchal skvělou hudbu. A že lidí přišlo dost! Děti měly možnost zasoutěžit si, odměnou jim byla sladkost. Na závěr jsme společně tu naši májku skáceli.

Jsm rádi, že jsme se opět po dlouhé době mohli setkat. Hasiči, děkujeme a těšíme se na další společné akce.

Diana Buchtová

JARO, LÉTO V MATEŘSKÉ ŠKOLCE

Tohle jaro se nám bohužel opakovala situace z loňského roku a školka musela být uzavřena na nějakou dobu z důvodu pandemie Covid 19. Ale to bychom nebyli my „školkačci“, abychom vše nezvládli s úsměvem a dobrou náladou.

Děti statečně plnily úkol, i když v domácím prostředí. O to hezčí bylo shledání se v dubnu s předškoláky a dětmi rodičů IZS (integrováný záchranný systém), poté další vlna radosti v květnu, kdy jsme se mohli zase naplno pustit do práce se všemi dětmi ze školky. Hned nám všem bylo veseleji. Učili jsme se společně poznávat dopravní značky, navštívili jsme ZOO na Sv. Kopečku, oslavili Den dětí, popřáli ke svátku všem tatínkům a vyvrcholením byla Zahradní slavnost spojená s pasováním předškoláků, i když jen v komorním složení v dopoledních hodinách. Jako vždy rodiče a přátelé školy sledují naše foto příspěvky na Facebookových stránkách MŠ.

Přejeme všem krásné, slunečné, klidné a ve zdraví prožité prázdniny a budeme se těšit zase v září.

Jana Lejsková

Oslava 76. výročí konce 2. světové války

Z důvodu nepříznivé epidemiologické situace se konala, stejně jako v loňském roce, i letošní oslava 76. výročí konce 2. světové války s vyloučením veřejnosti. Pietního aktu uctění památky umučených místních občanů a položení věnců k památníku u školy v Kožušanech, na společný hrob v Charvátěch a k pamětní desce na pevnůstce č. XIII v Olomouci – Nové Ulici se zúčastnili pouze čtyři zástupci obce: starosta Petr Mazal, Diana Buchtová, plk. Ing. Vladimír Kubisa a Luděk Thun. Přítomni byli dále ještě příslušník Krajského vojenského velitelství Olomouc mjr. Mgr. Dan Snášel, dcera generála Fr. Krátkého Blaženka Lenochová a její syn Zdeněk Lenocho.

Pouť k sv. Norbertovi

Letošní 6. červen, kdy má v kalendáři svátek Norbert, připadl na neděli, a proto byl začátek oslav tážalského patrona svatého Norberta stanoven již na dopolední dobu. V 10,30 hod. vyšel od Kupcovy hospody průvod k jeho soše, kde byla našim duchovním otcem Janem Kornekem odsloužena děkovná mše svatá za zemřelou Jaroslavu Dunajovou, za bohatou úrodu a za všechny žijící i zemřelé tážalské a kožušanské farníky.

Při bohoslužbě vypomáhal vysvěcený jáhen Fr. Hodinka z Nenakonic, který přítomné seznámil s devět set letou historií premonstrátského řeholního řádu a s životním osudem jejího zakladatele sv. Norberta.

Po mši se všichni poutníci odebrali zpět do obce k železničnímu mostu, kde bylo připraveno posezení s občerstvením a živou hudbou kapely Jirky Uhlíře z Drahlava. Zdarma (každý mohl dobrovolně přispět nějakou peněžní částkou do kasičky) se podávalo cukroví, vdolečky, čepované pivo, víno, nealko a hlavně výborný kančí guláš, který připravil Laďa Marienka s Honzou Zvonečkem, za což jim patří velký dík! Maso z divokého kance dodal pan farář Jan Kornek z vlastního úlovku v Polsku.

Za velice krásný, příjemný a vydařený sváteční den (poslední poutníci se rozešli až po 20. hodině večer) patří největší poděkování hlavnímu organizátorce této již tradiční slavnosti – Jitce Kratochvílové.

V dnešním příspěvku Vás seznámím s dalším pokračováním „příběhu“ na téma doprava. Čím déle se tímto tématem zabývám, tím více zjišťuji obecnou neochotu se vůbec nákladní a tranzitní dopravou zabývat. Vypadá to, že doprava není v České republice žádný problém,

všichni jsou spokojeni a není důvod něco měnit. Jenže když se podívám na naši silnici II. třídy č. 435 a vidím ty proudy osobních a nákladních vozidel od rozbřesku do pozdních nočních hodin, tak je jasné, že ten problém existuje.

Zejména mi to potvrzují i odezvy starostů obcí z celé republiky, kteří se přidali k celostátní petici starostů. Koho to však příliš nezajímá, jsou někteří hejtmani, které jsem již dvakrát oslovila

dopisem či e-mailem a zůstává to bez odpovědi. Je tedy smutné, že zatímco starostové dotyčných obcí vnímají dopravní situaci jako alarmující, jejich krajsí představitelé asi řeší jiná, pro ně důležitější témata. V současné době se k řešení problému s dopravou přidal Středočeský kraj, Královéhradecký kraj, Moravskoslezský kraj, Zlínský kraj a samozřejmě Olomoucký kraj.

Petice starostů proti zatížení nákladní dopravou v obcích České republiky

Petici starostů podepsali starostové těchto obcí: Tovačov, Kožušany-Tážaly, Městečko Trnávka, Opatovice, Kamenný Most, Tismice, Hrobce, Běstovice, Nová Ves, Patokryje, Vraclav, Dešov, Zádveřice, Zbraslavice, Velvary, Lázně Bělohrad, Jamolice, Kolovraty Praha 10, Sruby, Partutovice, Borovnice, Polkovice, Mirotice, Velké Němčice, Křenovice, Jakubčovice, Město Fryšták, Klenovice na Hané, Odry, Obědkovice, Dolní Ředice, Osek, Horní Lideč, Pavlice, Čehovice, Uhřetice. Starosta Města Tovačov jako předseda petičního výboru shromažďoval petiční archy a poté jsme je na Městském úřadě v Tovačově společně s panem Robertem Vojtkem a jeho manželkou kompletovali v jednom sobotním odpolední. Pan starosta oslovil e-mailem s návrhem na připojení k petici desítky dalších měst větších obcí, já jsem činila stejně, ale zůstaly tyto návrhy bez zájmu. A to i v případech zřetelného zatížení daného města nebo obce nákladní dopravou. Kdykoli jsem jela přes obce a města zatížená dopravou, volala jsem starostům obcí a informovala je o petici. Například Znojmem jezdí přímo v centru velké kamiony naložené pokáceným dřevem, což je v historickém jádru města dost nepříjemné.

Petici jsem předala dne 25.5.2021 do Senátu a Poslanecké sněmovny. Petice byla v Senátu doručena k rukám předsedy Výboru petičního, pro lidská práva, vědu, vzdělávání a kulturu pana prof. Ing. Jiřího Drahoše, DrSc. O přijatých peticích, jejich obsahu a způsobu vyřízení předkládá výbor Senátu zprávy. Ve zprávě zejména uvede, kdo petice podal, kdy byly doručeny, čeho se týkaly a jak, kdy a kým byly projednány a vyřízeny. Dne 9.6.2021 byla na schůzi Senátu petice vzata na vědomí při projednávání změn zákona o pozemních komunikacích. V rámci diskuse se však zejména řešila otázka odstupu vozidel od cyklistů.

Na naši podporu vystoupila paní senátorka Jitka Seitlová, cituji ze stenozáznamu: „Děkuji, pane předsedající. Já jsem včera avizovala, dostali jste do svých lavic pozměňovací návrh, který se týká zneužívání objíždění po silnicích 2. a 3. třídy nákladními vozy nad 12 tun. Ten pozměňovací návrh byl

předložen včera. Já bych viděla za poněkud nekorektní, kdyby nebyla možnost širší debaty k této otázce. Zejména jsme byli upozorněni legislativou, že pravděpodobně by vyžadovali ještě nějaké úpravy, oni by to za ten den nestihli. Takže s tímto vědomím tento pozměňovací návrh nenačítám. Nicméně, bylo včera slíbeno, pokýváním hlavy panem zpravodajem, respektive zpravodajem – navrhovatelem, že se vyjádří k této problematice, protože by bylo namístě, aby buď v tom zákoně, který je ve sněmovně, nebo při nejbližší příležitosti, případně i třeba naším návrhem, tato problematika byla řešena. Proto prosím pana předkladatele, aby se případně vyjádřil. Děkuji.“

On-line konference dne 11.6.2021

Od února do května 2021 jsem připravovala videokonferenci na téma Tranzitní doprava v obcích. Oslovila jsem dopisem mnoho potenciálních subjektů, aby se konference účastnili. Nakonec se na platformu MS TEAMS připojilo 25 účastníků, a to: Ministerstvo dopravy, Ředitelství silnic a dálnic, Policejní prezidium, senátorka Jitka Seitlová, Královéhradecký kraj, Olomoucký kraj, dopravní policie Olomouckého kraje, starosta Města Tovačov, starosta obce Blatec, starosta obce Uhřetice, starosta obce Pavlice, starosta obce Všemby, starosta obce Klenovice na Hané, náš občan pan Ing. Z. Kubiček, Sdružení měst a obcí z.s., starostka obce Oplocany, Sdružení místních samospráv ČR z.s., p. Skopalová aktivní občanka obce Charváty, Milan Mostýn, šéfredaktor časopisu PRO města a obce, Ivan Ryšavý, šéfredaktor odborného měsíčníku Moderní obec a další osoby.

Zápis z této konference je vyvěšen k přečtení na vývěsce obce. Závěr konference byl ten, že se budeme takto on-line scházet pravidelně a vytvoříme **pracovní skupinu ve spolupráci s Ministerstvem dopravy**, přičemž jako první cíl jsme si vytyčili shromáždit návrhy na změny v oblasti legislativy na úseku pozemních komunikací tj. otázky kontrol policie, měření rychlosti, odstavné plochy pro vážení vozidel, výše pokut, objíždění zpoplatněných úseků silnic a další. Pokud byste kdokoli z Vás měli návrh na změny v těchto oblastech, ráda je uvítám. Pište mi na e-mail obcedoprava@seznam.cz

Na den **24.8.2021** je plánovaná další on-line konference v podobném složení jako v červnu 2021 s tím, že jsem opětovně oslovila Ministerstvo vnitra a zbývající hejtmany, jakož i starosty obcí, kteří podepsali petici, aby se k nám připojili. Dále jsem zajistila účast zástupce Ministerstva dopravy a výstavby Slovenské republiky, jejich legislativa se jeví daleko pokročilejší v boji s tranzitní dopravou. Základním bodem neshod je to, že **Ministerstvo dopravy a Policejní prezidium mají za to, že tranzitní doprava placené úseky silnic neobjíždí skrze silnice II. a III. tříd. Ostatní účastníci konference se naopak domnívají, že k objíždění dochází.**

Poslední týden středem obce projíždí v pravidelných intervalech nákladní vozidla, které vozí vozidla zn. Škoda. Na základě součinnosti s Policií ČR jsme zjistili, že vozidla jsou převážena z Kvasin na parkoviště u Bochoře za účelem implementace čipů, a poté budou opět převážena zpět, to vše během léta. Jde o tisíce vozidel, která budou transportována tam a zpět. Nikdo okolní obce předem neinformoval o této záležitosti. Občanům obcí od Kožušan – Tážal po Tovačov taková intenzita dopravy v denní i noční dobu velmi vadí. Vozidla jsou hlučná, zvláště pokud se vrací prázdná zpět po silnici II. třídy č. 435, která je plná nerovností, vyjetých kolejí od těžkých vozidel a poklopů od obecní kanalizace. Tahače vozidel jsou plně naložené osobními vozidly.

Dne 17.6.2021 jsem psala společnosti ŠKODA AUTO, a.s. v této záležitosti, dále jsem připravila dopis pro starosty v této věci, který byl společnosti také odeslán. V mezidobí byli starostové dotčených obcí informováni touto společností o tom, proč došlo k zesílení provozu vozidel po zdejší silnici.

Na základě těchto dopisů se pak dne 29.6.2021 ozvala společnost ŠKODA AUTO, a.s. a dne 30.6.2021 se konalo společné on-line jednání v této věci. Za dotčené obce se účastnili pan starosta Tovačova, Blatce a já, dále dva největší vlastníci autodopravy, kteří smluvně zajišťují

přepravu vozidel na parkoviště do Bochoře. Závěr schůzky je ten, že si společnost našla jinou trasu pro dopravu, která je delší, aby vyhověla žádostem občanů obcí, kde jsou vystaveni nadměrné nákladní dopravě. Přes naše obce pojede max. nyní 10 kamionů denně v rámci dokončení smluvních závazků, přičemž přesná čísla vozidel budou starostové dostávat předem od společnosti e-mailem.

Do toho zasahuje i plánovaná odstávka výroby ve Kvasinách a dvoutýdenní celozávodní dovolená, kdy se patrně nebudou vozidla transportovat. Vedení společnosti se starostům omluvilo za způsobené nepříjemnosti s tím, že o umístění značek nevěděli, a trasu si volily logistické firmy. Ohledně překročení rychlosti vozidel bylo sděleno, že dispečeri budou upozorněni na to, aby řidiči dodržovali stanovenou rychlost v obcích, a pokud bychom viděli, že řidiči zákaz porušují, máme společnost okamžitě informovat včetně zaslání foto a RZ takových vozidel. Postoj společnosti ŠKODA AUTO, a.s. jsme velice ocenili.

Kontroly Policie ČR

Paní starostka obce Charváty pravidelně žádá Policii ČR o spolupráci při dohledu nad dodržováním dopravního značení zákazu tranzitní dopravy nad 12t v obci. Já jsem také psala žádosti na Krajské ředitelství policie, stejně tak jsem opakovaně hovořila s Obvodním odd.

v Lutíně. Musím zdejší policisty velmi pochválit, protože naši situaci chápou a i přes omezený počet sloužících policistů se snaží být pravidelně na naší silnici a vykonávat kontroly. Problém je v tom, že chybí odstavné plochy pro kamiony a pokuty jsou velice nízké, tudíž od průjezdu přes zákazové značky neodrazují.

Součinnost se starostou Města Tovačova

Velký dík patří panu starostovi Marku Svobodovi. Neustále jej zásobuji komunikací ohledně dopravy, skoro denně si telefonujeme a on si nachází čas na tuto oblast, i když řeší desítky jiných problémů. Jeho osobní nasazení je mi velkou pomocí při realizaci shora uvedených záležitostí. Také jsem neustále v kontaktu s naším petičním výborem panem Petrem Pospíšilem, Ing. Zdeňkem Kubíčkem a Robertem Vojtkem (Blatce – Kocanda), kteří jsou se mnou ve spojení ohledně dopravy. Pan starosta Blatce i paní starostka Charvát v této věci konají také mnoho, současně jsou i členové petičního výboru petice starostů. Pan starosta Kožušany – Tážal pracuje na tom, aby bylo možné v obci instalovat měřicí zařízení na rychlost vozidel, orientační hodnoty čistoty ovzduší, hluku a umístit semafor k frekventované části silnice u mateřské školy. Všichni spolupracují s Policií ČR a konají, co je v jejich silách a časových možnostech.

Pokud máme nějaký problém, nikdo ho za nás nevyřeší. Čekat, že se toho někdo iniciativně ujme, je v této oblasti utopií. Každý tedy opravdu musí začít u sebe. Třeba i tím, že se bude zajímat o to, jaké ovzduší v obci dýcháme, bude mu vadit množství vozidel projíždějící těsně u mateřské školy, nebude mu lhostejné, že místo ticha je ráno budí hluk vozidel a otrása se mu dům.

Měření průjezdu vozidel v obci

Od 21.6.2021 je instalováno v obci měřidlo zapůjčené Magistrátem města Olomouce na moji žádost za účelem měření rychlosti a počtů projíždějících vozidel. Podobné měření se zde realizovalo v prosinci 2019 ještě před zpoplatněním většiny úseků rychlostních silnic. Výsledky měření budou předloženy na konferenci v srpnu. Podobné měření se realizuje nyní i v Tovačově.

Pro hluk z dopravy je podstatná rychlost, jakou vozidla projíždí. V obci již dlouhou dobu nemáme žádné měřicí zařízení. Pan starosta poptával cenu takového zařízení, která se pohybuje kolem 1.800.000 Kč. Je to hodně peněz, na druhou stranu projíždějící vozidla vesměs rychlost nedodržují a příjmy z pokut by byly jistě značné. V této věci tedy připravuje změnu viz výše.

Během letních dnů budu realizovat další akci v oblasti dopravy. Je nutno zburcovat veřejné mínění. Na moje opakované žádosti zasláné různým televizím a Českému rozhlasu o zpracování reportáže na téma Jak se žije v obci s kamionovou dopravou, nikdo kladně nereagoval. Je to celostátní problém, který by si zasloužil větší pozornost našich zákonodárců. Na téma dopravy tedy do Zpravodaje budu asi bohužel ještě dlouho psát.

Mgr. Michaela Sigmundová, Ph.D.

Stalo se před 85 roky – zápis z kroniky

V neděli dne 2. února 1936 v pololetní prázdniny pořádala kočovná filmová společnost v hostinci pana Kráčmara č. p. 7 (dnes dům Vojtěcha Chytila - poznámka autora) pro děti kino. Návštěva byla velká. Neznámým způsobem vzňal se film a v okamžiku bylo vše za zástěnou, u dveří a oken v plamenech. Tu osvědčila se poplašná cvičení ve škole. Děti na zavolání vyběhly rychle zadním východem na dvůr hospody a pak nouzovými dveřmi do sousedního stavení p. Kryšpína Ženčáka č. 74 a odtud na náves. Jen dvě malé dívky, které strachem zalezly pod lavici, musely býti vynešeny. Zatím požár přenesl se na půdu a za chvíli byla celá budova v plamenech. Hostinec vyhořel do základů, zůstaly jen spálené zdi.

Z dětí nikdo nebyl zraněn. Jen majitel kina byl silně popálen, když snažil se vzniklý oheň holýma rukama hasiti. Odvezen byl do nemocnice. Jeho žena leknutím dostala nervový otřes a byla odvezena do ústavu choromyslných. Podle pozdějších zpráv se oba po čase uzdravili.

M. Ž.

Pes patří k nejstarším domácím zvířatům. Člověk domestikoval vlka z více důvodů. Mohl ho používat jako strážce svého obydlí neboť pokud jej tento "vlkopes" začal považovat za své teritorium, nestrpěl v něm žádného vetřelce. Pes začal člověku pomáhat i při lovu jiné zvěře. Člověk nakonec vyšlechtil velké množství plemen psů, od trpasličích až po ty největší a to proto, aby uspokojil své potřeby (hlídání domů nebo stád, lov zvěře, tahání saní a pod.) anebo své záliby a rozmary. Někdy prostě pro potřebu mít u sebe živou bytost, přítele, který mu ve všem vyhoví. To vše bylo možné pouze proto, že vlci žili v dobře organizovaných smečkách a tuto vlastnost si psi zachovali s tím, že jako náhradu za svou smečku přijali člověka. Pes musí svého člověka uznávat za vůdce a naopak člověk nesmí dovolit, aby nás přestal uznávat. Musíme s ním však zacházet laskavě a s porozuměním, bez hrubosti a surovosti.

Každý správný myslivec, má-li tu možnost, by měl mít loveckého psa. Říká se, že kdo chodí do honitby bez psa, je pouze polovičním myslivcem. Lov se psem je mnohem kultivovanější, ale také efektivnější. Lovecký pes upozorní na zvěř dříve, než ji člověk zpozoruje, neboť má výborný čich a sluch, dohledá ulovenou nebo postřelenou zvěř, čímž zkrátí její zbytečné utrpení a současně zachrání značné hodnoty (zvěřinu, trofej).

Na neocenitelné služby, které myslivecký pes myslivci poskytuje, pamatuje i legislativa. Vyhláškou je stanoven počet lovecky upotřebitelných psů (LUP) v honitbě podle jejich výměr a předepisuje jejich kvalifikaci. Předepisuje se i počet lovecky upotřebitelných psů na společných lovech. Podle uvedených předpisů má být v ČR chováno 20 780 loveckých psů, ale v roce 2000 jich bylo evidováno 28 725. což dokumentuje, že o lovecké psy je mezi myslivci stále velký zájem.

Pro myslivecké užití byla vyšlechtěna řada plemen, jejichž kvalita je garantována chovatelskými kluby (v současnosti je 135 klubů), které jsou sdruženy do Českomoravské kynologické unie. Podle potřeb myslivecké praxe dělíme LUP do pěti plemenných skupin: ohaři, barváři, slidiči, norníci a honiči.

Ohaři jsou všestranní nejrozšířenější psi. Uumí vyhledat a vystavit zvěř, dohledat a aportovat střelenou zvěř, jsou vhodní pro práci na vodě a zvládnou i dosled postřelené spárkaté zvěře. Ohaře rozlišujeme krátkosrsté, dlouhosrsté a hrubosrsté a dále setry a pointry.

Barváři jsou specialisty na dosled spárkaté zvěře. Pokud tato zvěř ještě žije, dovedou ji zastavit a zaštekáváním ji udržet na místě až do příchodu lovce.

Slidiči jsou podobní ohařům a jsou vhodní pro práci ve smíšených honitbách (pole, les, voda). Při dosledu se vyžaduje hlasitost na stopě.

Norníci se dělí na jezevčíky a teriéry. Jsou vhodní pro norování lišek, ale zvládají práci i na povrchu. Jezevčíci jsou pomalejší, teriéři jsou ostří,

ale nemají tak dobrý čich jako jezevčíci.

Honiči jsou specializováni k nadhánění divočáků i šelem.

Kvalitu každého psa ovlivňuje jeho původ, který se dokládá Průkazem původu. Tento uvádí plemeno, jméno psa, jeho původ prokázany čtyřmi generacemi jeho předků, číslo zápisu do Plemenné knihy (ušní tetování), datum narození a údaje o chovateli a majiteli. Do Průkazu se pak zapisují ohodnocení psa na zkouškách a výstavách.

U každého psa je pak důležitý výcvik, který slouží k rozvinutí instinktu plemene a rozvoji zděděných vlastností. Vychovat kvalitního psa vyžaduje mnoho úsilí, zkušeností a nemálo času. Cvičitel musí psa naučit poslušnosti, chůzi na vodítku i volnou chůzi u nohy a v neposlední řadě chování po výstřelu. Po zvládnutí tohoto tzv. domácího výcviku následuje výcvik v honitbě, který je ještě obtížnější.

Kvalita každého loveckého psa je následně ověřována zkouškami, kterých je celá řada - zkoušky vloh (pro mladé psy), podzimní zkoušky, barvářské zkoušky, zkoušky z vodní práce, všestranné zkoušky a další. Vynikající psi pak mohou získat další ocenění na memoriálech Karla Podhajského, Richarda Knolla nebo Františka Housky (pro české fousky) a mohou se zúčastnit tuzemských i zahraničních výstav, kde získaná ocenění zvyšují jeho chovnou hodnotu.

Z uvedeného vyplývá, že každý myslivec si může vybrat psa podle potřeby honitby a také podle charakteru, aby dokázal vychovat dobrého psa, kterého bude dobře zvládat a vytvoří spolu nerozlučnou dvojici. Psa musí mít v oblibě i další členové rodiny myslivce, i když pes za "vůdce"

Na snímku našich myslivců jsou i dva držitelé loveckých psů – Jaroslav Pokorný a Josef Kolečár

smečky bude vždy považovat jen jediného člověka a ostatní za sobě rovné. Většina psů loveckých plemen je k lidem přátelská a to zejména k dětem, proto je již obvyklé, že lovecká plemena lze vidět jako rodinné mazlíčky jako např. jezevčíky nebo zlaté retrívy. Je ale chybou, když se někdo zhlédne v pěkném štěňátku a pak mu z něho vyroste nezvladatelný setr.

Ing. Jaroslav Navrátil

Před 25 roky – v červenci 1996 – byla vybudováním čekárny (přístřešku) dokončena stavba zastávky Českých drah v Kožušanech. Tím se splnilo dávné přání několika generací našich občanů mít vlastní vlakovou stanici. Důvod, proč jsme museli na tuto vymoženost devatenáctého století čekat více jak sto dvacet let, je prostý a pro nás dnes nepochopitelný.

Když se v letech 1867 – 1870 stavěla železniční dráha Brno – Nezamyslice – Olomouc, počítalo se v naší obci s výstavbou osobního i nákladového nádraží. Umístěno mělo být v prostoru dnes již neexistující vechtrovny – Kopečkova strážního domku – který stál na hranicích katastru obcí Kožušany a Tážal.

Jak již ale naši předkové byli vždy zaujati a nedůvěřiví proti všemu novému, tak tomu bylo i zde. Občané kožušanští i tážalští, se postavili nejenom proti zřízení nádraží v těchto místech, ale i proti pouhé vlakové zastávce. Zdůvodňovali to tím, že prý by se zde zdržovala různá pochybná individua, zloději a pobudové...

Svatá prostoto – jaká bláhovost!

Oproti tomu občané sousedního Blatce využili naskytnutou příležitost a o zřízení železniční zastávky projevíli zájem. Moravsko-slezská severní dráha po čtrnácti letech jejich úsilí vyhověla a v roce 1884 železniční stanice v katastru obce Blatce povolila. Zřízena byla u Kocandy těsně za kamenným viaduktem (mostem). O šest let později se rozrostla o nákladní kolej a za dalších osm roků se cestující dočkali také čekárny.

V roce 1938 se celý tento železniční objekt posunul asi o půl kilometru dál do míst, kde se nachází dodnes.

Zastávka ČD Kožušany

Vybudování železniční zastávky v naší obci podrobně popisuje tehdejší místní kronikář Lubomír Buchta v pamětní knize Kožušany-Tážal:

V dubnu roku 1993 obec oficiálně požádala Oblastní ředitelství českých drah v Olomouci o zřízení železniční zastávky v Kožušanech. Žádost byla doložena rozsáhlým zdůvodněním potřebnosti tohoto dopravního vylepšení s ohledem na velkou vzdálenost zejména občanů Kožušan na zastávku v Blatci a vyřešení přeplnění autobusové dopravy do okresního města.

Oblastní ředitelství českých drah na tuto žádost bezprostředně reagovalo a žádalo o upřesnění bližších údajů týkajících se zejména místa zastávky, předpokladu množství cestujících, způsobu úhrady výstavby, apod. V tomto bylo v maximální míře vyhověno, a požadované údaje byly zaslány na Drážní správní úřad – ústředí do Prahy prostřednictvím Okresního úřadu Olomouc, referátu dopravy, který zřízení zastávky v Kožušanech v km 94,440 – 94,590 rovněž podpořil. Kilometrická vzdálenost mezi sousedními zastávkami je tedy taková: Nemilany 96,601 – Kožušany 94,500 = 2,101 km, Blatce – 92,760, t.j. z Kožušan 1,740 km.

V únoru 1994 obec obdržela od Ústředí drážního správního úřadu v Praze rozhodnutí, kterým se na trati celostátní dráhy č. 332 Nezamyslice – Olomouc zřizuje železniční zastávka s výpravní

oprávněností pro přepravu cestujících a zavazadel s omezením, že nemá výdejnu jízdenek a výpravní zavazadel a název se stanovuje na KOŽUŠANY. Podmínkou bylo, že obec uhradí veškeré náklady spojené se stavbou a bude také jejím investorem.

V březnu 1994 proběhlo výběrové řízení na zhotovení projektové dokumentace a byl vybrán ing. Jiří Koryčanský, projekční kancelář Šternberk. Smlouvou o dílo byl stanoven termín na předání projektu do 20. května 1994 a cena za dílo ve výši 30.000 Kč.

Koncem června bylo drážním stavebním úřadem vydáno stavební povolení na stavbu zastávky rozčleněné do šesti objektů:

1. železniční spodek – násyp, 2. nástupiště, 3. přístupový chodník, 4. osvětlení, 5. přeložka kabelů, 6. přístřešek (čekárna).

V průběhu měsíce července a srpna byl proveden násyp potřebného materiálu na zastávku. Bylo využito makadamu z kolejového svršku, který byl odebrán při provádění rekonstrukce trati v olomouckém nádraží. Vzhledem k tomu, že obec platila pouze použití mechanizace na staveništi, podstatně se snížily projektované náklady na stavbu.

V říjnu bylo výběrové řízení na dodavatele stavby s rozsahem prací: úprava násypu do požadované figury, rozproštění ornice na svahy, zřízení betonového přístupového chodníku se zábradlím, zřízení nástupiště rampy z betonových desek SUDOP na šířku tři metry a vybudování odvodňovacích žlabů v patě násypu. Bylo upuštěno od zřízení dvou projektovaných schodišť a stavby čekárny (ta se odložila na pozdější dobu). Osvětlení bylo řešeno samostatně jiným dodavatelem.

Jednáno bylo o nabídkách tří firem, a to: C-servis Olomouc, TOMI-REMONT Prostějov a ČD – traťová distance Olomouc (tato firma nakonec svou nabídku stáhla). Výběrová komise ve složení Václav Ženčák, Lubomír Buchta, ing. Zdeněk Thun, Jaroslav Lampar a Milan Ženčák vybrala firmu C-servis Olomouc.

Na část osvětlení a kabelových rozvodů byla uzavřena samostatná smlouva o dílo s firmou ELPREMO s.r.o. Olomouc.

Původní záměr ukončit tuto stavbu do konce roku 1994 se zejména s ohledem na nepřízeň počasí nepodařil splnit a dokončení se protáhlo až do začátku roku 1995. Vzhledem k tomu, že tento zápis je psán s časovým odstupem, zaznamenávám zde i záběr této stavební akce.

Dne 16. března 1995 bylo provedeno přejímací řízení stavby za účasti všech zainteresovaných stran včetně Drážního stavebního úřadu a dalších drážních institucí.

Rozhodnutí o povolení prozatímního užívání bylo vydáno 27. března 1995 s tím, že povolení k trvalému užívání bude vydáno po měsíčním zkušebním provozu, který byl zahájen s novým jízdním řádem pro rok 1995/96, t.j. od 28. května. Kolaudační rozhodnutí bylo vydáno dne 26. 7. 1995. Celková hodnota díla je dána vynaloženými náklady na stavbu a činí 530.661,70 Kč.

K tomu je třeba dodat a připomenout, že podstatnou zásluhu na zřízení železniční zastávky v Kožušanech má náš spoluobčan, tehdejší zastupitel obce, ing. Zdeněk Thun, který byl zaměstnancem Českých drah a především pomocí jeho známostí a kontaktů byla v tehdejší porevoluční době učiněna výjimka týkající se nejmenší přípustné vzdálenosti mezi dvěma sousedními železničními stanicemi či zastávkami. Jen na základě této výjimky byla stavba povolena. V dnešní době už by to asi nebylo možné – zastávku nám však již nikdo nevezme, ani nezruší.

M. Ž.

V minulém ZPRAVODAJI jsme zveřejnili příspěvek Jaroslava Buchty, který se týkal významného tážalského rodáka Jaroslava Souška. Pro toto číslo nám tentýž autor Jaroslav Buchta poslal vzpomínku na jednu životní epizodu svého mládí, která se odehrála v období Protektorátu.

Dne dvacátého dubna roku 1945 došlo k vážné dopravní nehodě ve výhybkovém prostoru železniční stanice v Blatci. Tak nějak zněl titulěk v Olomouckých novinách z té doby. Obětí byl tehdy čtrnáctiletý chlapec ze sousedních Tážal, vracející se domů po dopoledním vyučování v měšťanské škole ve Vrbátkách. Jmenoval se Jaroslav Buchta.

Když tehdy po vyučování nastupoval do osobního vlaku na trati Prostějov – Olomouc ve stanici Vrbátky, musel se spokojit jako poslední nastupující s místem, opřen zády o dveře vagonu a jen pohmatem za sebou zavřel obvyklou západku, neboť stísněný prostor mu to jinak nedovolil. Netušil ovšem, že západka na venkovní straně byla ulomená, tedy nefunkční.

Osobní vlak, vypravený z hlavního nádraží v Prostějově měl ten den v poledních hodinách značné zpoždění, navíc byl mimořádně obsazen trhovci, vracejícími se do svých domovů, obtěžkaných nakoupeným zbožím všeho druhu, takže spěch strojvedoucího vlakové soupravy co nejvíc dohnat zpoždění, zapříčinil, že vlaková souprava musela ten den při vjezdu do

železničního nádraží v Blatci výjimečně odbočit v kolejišti doprava (na hlavních kolejích stál vlak, směřující opačným směrem do Prostějova). Odbočení soupravy bylo tak prudké, že stojící cestující v chodbičce ztráceli rovnováhu a tíhou mnoha lidských těl mne, posledního pasažéra, doslovně vyhodil z vagonu.

Nezajištěné dveře přihodily velice vážnou nehodu, které jsem byl obětí.

Výsledek pádu do výhybkového kolejiště železniční trati byl pro mě tragický: potlučená hlava a čelo, několik vyražených zubů v horní čelisti, pohmožděná brada, potlučené klouby a pánev, kožená školní aktovka doslova na cáry (nejspíš chránila tělo), promáčknutá válečková svítilna v kapse zimníku do tvaru rohlíku, slabý otřes mozku...

Moje rodina při obdržení první zprávy krátce po tragické nehodě – zrovna při čase oběda – byla vzápětí informována zcela drastickým způsobem slovy – „váš Jara se zabil!“ Dovedu si představit, jak taková náhlá zvěst dovede překvapit! V čase této zprávy jsem byl již však pohotově předán chirurgům ve Fakultní nemocnici v Olomouci. Následná rehabilitace v domácích podmínkách ovšem byla ztížena životem v obci, v níž jeden den se usídlili ustupující němečtí vojáci, a na druhý den hned po ránu bylo na dvoře naší usedlosti slyšet ruský jazyk.

V těch posledních dnech války chránili jsme své životy ve vlastním sklepu, než přišlo osvobození. Když si někdy vzpomenu na svou tragédii, nikdy neopomenu vzpomenout na dva mladé chlapce ze skupiny dvacítky v obci nuceně pobývajících dělníků, budujících zákopy pro německou obranu. Byli první, kteří mi po vystoupení z téhož pro mě osudného vlaku poskytli první ošetření a přivolali pomoc. I ti mají svůj podíl na tom, že se dožívám devadesáti let života.

Jaroslav Buchta

KOŽUŠANSKÝ OBČAN OBĚTÍ LOUPEŽNÉ VRAŽDY

Před 80 roky dne 5. dubna 1941 našel František Grunt z cihelny brzy ráno vedle chodníku vedoucímu od Fillový hospody „Kocanda“ k nádraží v Blatci tělo mrtvého muže.

Velitel charvatské četnické stanice Vrchní strážmistr František Lukeš, bytem v Drahlově č. 19, pověřený vyšetřováním tohoto případu, byl jako někdejší ruský legionář mužem bystrého úsudku a logické úvahy. Při ohledání místa činu okamžitě zjistil, že jde o násilný skutek a již následujícího dne 6. dubna měl všechny okolnosti i s usvědčením pachatele vyřešeny.

V oběti byl identifikován bývalý prvorepublikový člen finanční stráže Alois Ramba z Kožušan č. 60. Navečer 4. dubna šel do Blatce na nádraží k poslednímu večernímu vlaku, kterým chtěl odjet do Olomouce. Cestou se ještě zastavil v hospodě u Fillů na Kocandě a zde se, mimo jiné, chlubil a ukazoval štamgastům svoji portmonku plnou papírových bankovek. Když to viděl dvacetiletý řeznický pomocník

Miroslav Guriča z Blatce, rychle zaplatil svoji útratu, vyšel ven do tmy před hospodu a naproti u výše uvedeného chodníku čekal na Aloise Rambu s úmyslem okrást ho o peníze.

Alois Ramba nedělal svému příjmení „Ramba“ žádnou hanbu, byl to muž té nejtěžší váhové kategorie – chlap jako hora. Naproti tomu Miroslav

Guriča byl, řečeno hantýrkou, „tintěrka“ – muší váha, přestože byl řezník. Potřeboval proto nějaký těžší předmět, kterým by mohl svou oběť zneškodnit. Pomohla mu náhoda v podobě nalezené pálené cihly, kterou pak nic netušícího příchozího Aloise Rambu několikrát udeřil do hlavy a poté ho oloupil o 1000 korun.

Když však přepadený projevoval stále známky života, dostal Miroslav Guriča strach. S velkým úsilím proto odtáhl omráčeného z chodníku k vedle se nacházející povrchové studni, a tam mu strčil hlavu do vody. Potom z místa činu uprchl.

Již druhý den odpoledne ho však Vrchní strážmistr František Lukeš vypátral, zatkl a předal německé kriminální policii. Další den 6. dubna odpoledne se konala na místě činu veřejná rekonstrukce, po níž byl Miroslav Guriča obviněn z vraždy a poté převezen ke „Dvěma lvům“ v Olomouci, kde byl po justičním procesu odsouzen k smrti provazem a rozsudek bezodkladně vykonán.

Strašný brutální čin Miroslava Guriči, jeho uvažování a myšlenkový pochod se zdá být nepochopitelný. Nevalná částka jednoho tisíce válečných korun mu stála za to, aby připravil o život člověka a riskoval život vlastní, o který nakonec přišel.

Přestože byl četnický velitel František Lukeš úspěšným vyšetřovatelem, uznání ani povýšení se od nadřízených protektorátních úřadů nedočkal. Právě naopak. 31. října 1941 byl na základě anonymního udání (jak jinak) pro urážlivý výrok proti Adolfu Hitlerovi zproštěn funkce velitele charvatské četnické stanice a poslán na nucenou dovolenou. 29. listopadu jej zatkl gestapo. František Lukeš se však k ničemu nepřiznal, všechna obvinění popíral, a protože to bylo ještě v období před heydrichiádou, byl na základě nedostatku důkazů po několika týdnech věznění propuštěn na svobodu, avšak suspendován z četnické služby.

Milan Ženčák

KŘÍŽ NA TRÁVNÍKU

Roku 1766, tři roky po skončení sedmileté války, byl postaven obyvateli Kožušan na východním konci obce zvaném Trávník, před stavením č. p. 47, kamenný kříž.

Z důvodu rozšíření obecní cesty byl kříž ve třicátých letech minulého století přemístěn (viz foto) o pár metrů – před dům č. p. 69 (kdysi budova obecné školy, nyní dva domky majitelů Svatopluka Klabíka a manželů Kolečářových) a na tomto místě stojí dodnes.

Zbudován byl na paměť ukončení sedmileté války, kdy proslulý rakouský generál hrabě Leopold von Daun hrdinně ubránil pevnostní město Olomouc před největším vojevůdcem 18. století pruským králem Fridrichem II. a postupně zahnal a vypudil jeho vojska z Moravy.

Že místní občané po dlouhých sedmi letech války toužili po klidu, pokoji a míru, svědčí i nápis na kříži:

V řiši Tvé ó Kriste králi vládni mír !

V letošním roce se kříž Na trávníku „dožívá“ úctyhodného věku – 255 let. Za takovou dlouhou dobu se dočkal několika oprav a je ohodnocen na půl milionů korun.

Když na jaře 1758, v druhém roku sedmileté války, přitáhla pruská armáda v čele s jejím králem Fridrichem II. na Moravu s úmyslem dobít olomouckou pevnost a otevřít si tak cestu na Vídeň, nastaly pro občany města i okolních vesnic zlé časy. 19. května ráno se Prusáci přiblížili až na dostřel k hradbám a ještě téhož dne započali s obléháním Olomouce.

Město se neprodyšně uzavřelo. Na dolním náměstí postavili srdnatí měšťané šibenici pro zrádce, šmelináře, a dezertéry. Do předhradí byla důmyslnými umělými kanály rychle svedena voda z řeky Moravy, čímž se celé okolí stalo během pár hodin jediným obrovským jezerem. Obránci byli dobře připraveni bránit své město do posledního muže.

Byli odhodláni napravit si pošramocenou reputaci z roku 1742, kdy Prusové Olomouc obsadili bez sebemenšího odporu.

Ačkoliv obléhatelé vrhali přes hradby denně přes 3000 železných kulí a 1000 pum či granátů (během obléhání bylo na město vypáleno 103 533 dělových koulí a 25 624 moždířových bomb), obránci sveřepě odolávali.

Po čtyřiceti dvou dnech neúspěšného obléhání se unavení a vyčerpaní Prusáci vzdali svého úmyslu. Ráno 1. července bylo z olomouckých hradeb vidět, jak pruská jízda i s bagáží (výzbroj, výstroj – plná polní) pochoduje kamsi směrem na Křelov. Pruské dělostřelectvo však ještě na svých pozicích setrvalo a spustilo obrovskou kanonádu. Přes hradby na město dopadlo 4000 kulí a 600 bomb. Nicméně tenhle ničící ohňostroj byl uspořádán zřejmě jen na rozloučenou, neboť v neděli 2. července ve dvě hodiny po půlnoci zčistajasna střelba ustala a v nezvyklém tichu pruští kanonýři spěšně opouštěli předhradí. Ve městě se rozhostilo nepopsatelné nadšení, které se rychle šířilo po celém okolí. Náhlé ukončení kanonády v tu noc zaznamenali i kožušanští a tážalští občané, a když se ráno dověděli, že obléhání Olomouce skončilo, také u nich zavládla ohromná radost a uspokojení.

Po více jak měsíci obsazení a okupace našich končin zanechala po sobě pruská armáda obrovskou spoušť, nepořádek a utrpení v podobě vyrabovaných vesnic, zničené úrody a zbídačených lidí. Vesnice Tršice, Bohuňovice a Trusovice byly dokonce vypáleny do základů.

Olomoucká posádka vyčíslila ztráty na 189 padlých, 548 raněných, 58 pohřešovaných, 8 zajatých a 52 zběhů.

Dodnes se zachovaly dělové koule vystupující z omítky fasád některých olomouckých domů a dokonce i ze sloupu Nejsvětější Trojice.

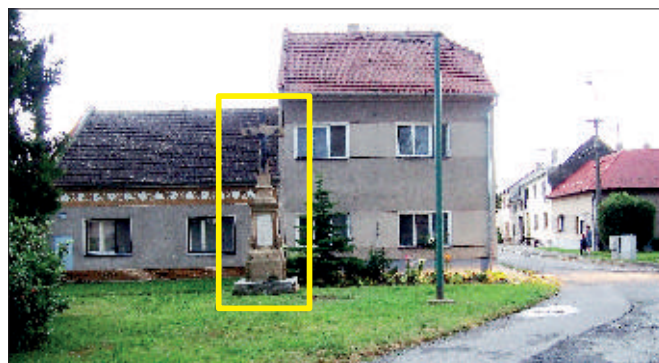
I pro poddané v Kožušanech a Tážalech byla prusko-rakouská sedmiletá válka (1756 – 1763) dlouhým obdobím velikého strádání. Při obléhání Olomouce byli nuceni ubytovat a živit pruské důstojníky i vojáky a poskytnout ustájení a krmení jejím koním. Navíc byli jejich grunty, chalupy či domky neustále drancovány válečnými rekvizicemi.

A právě v těchto letech bídy, hladu a všelijakých nakažlivých nemocí naučili se i obyvatelé našich obou obcí pěstovat brambory, kterými před tím pohrdali, protože byly považovány za pohanskou, nekřesťanskou a nečistou plodinu.

Zemáke, zemňáke, zemsky jabka, jablůša, krumple, rohličke, kobzole či erteple, jak se u nás donedávna bramborům říkalo, zachránily tehdy mnoho lidí od jisté smrti hladem. Oblíbeny zůstaly dodnes.

Až se někdy zastavíte u kříže Na trávníku, postůjte tu chvíli, zavřete oči, zasněte se, a najisto uslyšíte vzdálenou dunivou kanonádu pruské artilerie.

Milan Ženčák

Náš táta Josef Vaníček se narodil v roce 1936 manželům Anežce a Josefovi Vaníčkovým jako druhý syn, a později se narodila ještě dcera. Jako rodina žili v Blatci, a později se přestěhovali do Tážal. Zde se táta velmi aktivně zapojil do kulturního a společenského dění – účastnil se pověstných tážalských Masopustů, Kácení májů a v Osvětové besedě hrál ochotnické divadlo.

Od mládí byl také sportovec tělem i duší, hlavně hrával fotbal. V 15 letech šel do učení na zámečníka a následně po vyučení narukoval na vojnu k pohraniční strážní jako jezdec na koni, mimochodem jako voják byl šikovný.

Po návratu do civilu začal pracovat v zámečnické profesi v Moravských železárnách. V té době potkal naši mamku Marušku. V roce 1959 se vzali a přestěhovali do Olomouce.

V manželství se narodil syn a dvě dcery. Rodiče spolu krásně žili neuvěřitelných 59 let, až do roku 2019, kdy odešla jeho manželka naše máma - za pět měsíců měli slavit platinovou svatbu.

Máma byla tátovi vždy velkou oporou, především v nemocích, které táta zvládal silou vůle sobě vlastní.

V roce 1984 jsem se spolu s rodiči nastěhovala zpět do

Tážal, do domku po tátových rodičích, který jsme opravovali svépomocí téměř 5 let. Žádné problémy tátů nezastavily, ani ty zdravotní, a ty přišly brzy, již ve 40 letech a následně musel v 54 odejít do invalidního důchodu.

Pro tátů by se zhroutil svět, kdyby nebyl tak pracovitý a zarputilý. Jeho životem se stal chov králíků a členství v místním chovatelském spolku, kde byl organizován již od svých tehdejších 13 let. Zde dosáhl spousty úspěchů a ocenění. Byl také velkým fanouškem kožušanského fotbalu a několik roků byl ve výboru místního Sokola. Sportem žil i doma jako divák. Sama jsem

vrcholově sportovala a tátovo povzbuzování v hledišti mě hodně posilovalo.

Za svůj život získal spoustu přátel pro své otevřené srdce. Nikoho nedokázal odmítnout, pokud si přišel pro radu či pomoc. Táta měl rád život, bylo to na něm znát, nedokázal zkazit žádnou zábavu. Na nás byl přísný, ale spravedlivý a přátelský.

Poslední dva roky co máma odešla, bylo toho i na něj moc, snažili jsme se být mu oporou, ale odešel neočekávaně a rychle.

Mnoho těch pěkných vzpomínek ale zůstává.

S láskou dcery Radka, Jana a syn Josef

Se jménem Josefa Vaníčka zůstanou navždy spojena léta největšího rozmachu a rozkvětu kožušanské chovatelské organizace, která započala v roce 1987 a setrvává až dodnes.

Za tento nevidaný rozkvět spolku, patří velké zásluhy především právě jemu. Stovkami brigádnických hodin se nezištně podílel na výrobě potřebného výstavního vybavení a zvláště pak na vybudování chovatelského areálu v Kožušanech „U králíčka“ a přírodního výstaviště „Za trati“.

K organizování a pořádání chovatelských výstav, jak těch místních, tak i okresních či krajských přistupoval vždy s velkou odpovědností, pečlivostí a obětavostí jemu vlastní.

Jako chovatel králíků byl „par excellence“. Svědčí o tom desítky a desítky různých diplomů, čestných cen a pohárů, kterými měl dekorovaný celý svůj dům. Účastnil se chovatelských akcí po celé republice a všude tam měl své přátele a kamarády, kteří k němu do Tážal rádi jezdili, ať už jen na přátelskou návštěvu, nebo nakoupit od něj ta nejvyššího chovná zvířata.

Za mnohaletou činnost a zásluhy o chovatelství byl Ústředním svazem oceněn zlatým odznakem I. stupně.

Svojí neobvyklou pracovitostí, elánem, nadšením a optimismem dovedl vždy „nakazit“ i ostatní členy spolku. Nikdy nikoho nezklamal a „nenechal na holičkách“ – až teprve v ten smutný den v neděli 30. května letošního roku nás bohužel zarmoutil všechny.

Pepo, děkujeme Ti za všechno, cos pro nás udělal a hlavně za pěkné chvíle strávené s Tebou.

Milan Ženčák
místopředseda ZO ČSCH Kožušany

Žádost o uvedení krátké zprávy do Zpravodaje Kožušany-Tážaly

Dobrý den, píší Vám, zda-li by ve zpravodaji obce Kožušany-Tážaly bylo možné uveřejnit krátkou zprávu o Bílém kruhu bezpečí, který zdarma poskytuje sociální a právní poradenství obětem trestných činů.

V poslední době se v místních periodikách čím dál tím více objevují informace o sociálních službách, které v dané lokalitě fungují (v Lipenských listech má každý měsíc dvoustránku jedna sociální služba, v Olomouckých listech je zase rubrika Žijeme spolu, atd.). A ukazuje se, že místní noviny jsou důležitým zdrojem informací pro všechny, kteří je dostávají do schránek.

V příloze Vám proto posílám krátký článek o naší službě, budu moc ráda za jeho uveřejnění, třeba někomu pomůže. Děkuji Vám za Váš čas,

Mgr. Dana Kumpánová, případová manažerka

Bílý kruh bezpečí

Palachovo náměstí 620/1, 779 00 Olomouc

Bílý kruh bezpečí nabízí odbornou pomoc obětem trestných činů již třicet let. Pomoc můžeme klientům v nouzi poskytnout dvěma způsoby: osobně na pobočce na Palachově náměstí 1 v Olomouci. Telefon pro objednání 732 700 533, nebo přes

bezplatnou nonstop linku 116 006, která je určena obětem kriminality a domácího násilí.

Nezapomínejme prosím, že na řešení problémů nejsme nikdy sami.

Více o Bílém kruhu bezpečí na www.bkb.cz a nebo www.domacinasili.cz.

POMOC OBCÍM ZASAŽENÝCH TORNÁDEM

Po dohodě se zástupcem Krizového štábu Jihomoravského kraje doporučujeme směřovat pomoc prioritně v podobě finančních darů na oficiální čísla účtů:

Jihomoravský kraj č.ú. 27-7188260227/0100 (příjmový účet)

ADRA o.p.s. <https://www.darujme.cz/projekt/1480>

Charita České republiky 4211325188/6800 v.s. 2002 www.charita.cz

Český červený kříž č. ú. 333999/2700 v.s. 2101

příspěv lze také online viz odkaz:

<https://www.cervenykruz.eu/files/files/cz/tz/480.pdf>

<https://www.daruispravne.cz/daruj/castku/pomozte-hodoninsku>

Diakonie ČCE Středisko humanitární a rozvojové spolupráce č. ú.: 2100691426/2010.

Více info na: <https://www.darujme.cz/projekt/1295>

V případě, že nabídku jinou formou podpory, zaslalo Generální ředitelství Hasičského záchranného sboru ČR email, na který je možné adresovat Vaše nabídky:

hp@grh.izscr.cz

nebo je možné využít nabídkový formulář:

https://docs.google.com/forms/d/e/1FAIpQLSt49uYuDJ0wwe2NzP_soiCCQbH8u2a5TW9RWXgY_rxmX5Fw/viewform?usp=pp_url

Případné výjezdy s materiální pomocí, předem nekonzultované s Krizovým štábem Jihomoravského kraje, nedoporučujeme.

Děkuji za Vaši případnou pomoc a spolupráci

Josef Suchánek
hejtman Olomouckého kraje

NAŠI JUBILANTI 2021

Červenec:

Hirschnerová Alžběta	91 let
Bazgerová Eva	88 let
Nakládalová Drahomíra	88 let
Gajdová Anna	84 let
Mrázková Marie	83 let
Kolečář Josef	81 let
Kovářová Dagmar	81 let
Chlapík Josef	80 let
Hanák Antonín	75 let
Čapková Alena	70 let

Srpen:

Kratochvílová Libuše	85 let
Lamparová Eva	80 let
Chytil Vojtěch	70 let

Září:

Zedková Emilie	85 let
Lakomá Miroslava	82 let
Zajíčková Jarmila	75 let

VZPOMÍNÁME

Josef THOMAS
†2. 5. 2021 (86 let)

Josef VANÍČEK
†30. 5. 2021 (84 let)

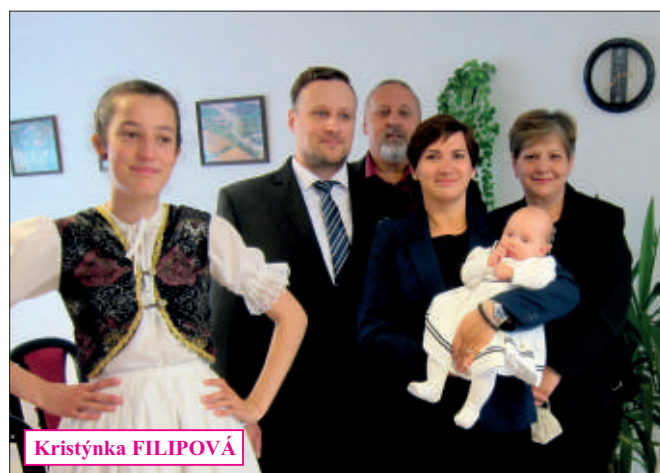
Miroslav PAZDERA
†8. 7. 2021 (70 let)

Čest jejich památce!

VÍTÁNÍ MALÝCH OBČÁNKŮ DO SVAZKU OBCE - 25. 5. 2021

Karel ČELEDA

Kristýnka FILIPOVÁ

Alfréd HANÁK

Julínka JURÁNOVÁ

Maruška MIKULÁŠOVÁ

Sofínka PIVCOVÁ

Dorotka PRÁŠILOVÁ

Anička THOMASOVÁ